

Misie: 195. Tři setkání Ježíše se ženami, která změní nás i naši evangelizaci

Misie

**Tři setkání Ježíše se ženami, která změní nás
i naši evangelizaci**

Je to jistě vznešený cíl, ale musíme se od Ježíše nadále učit, jak přistupovat k lidem jako k

jednotlivcům, kteří mají svou vlastní posvátnou historii.

Dnešní společenské vědy nás učí o složitosti každého z nás. Když k někomu přistupujeme ve jménu Ježíše, je třeba vzít v úvahu rasu, pohlaví, chudobu, životní styl a další faktory. Kde v jejich světě začneme?

Mohli bychom trochu zúžit situaci tím, že se zaměříme na evangelizační otázky při Ježíšových návštěvách u tří žen, které známe z Písma. Jsou to jen tři z několika žen, které nás mohou poučit.

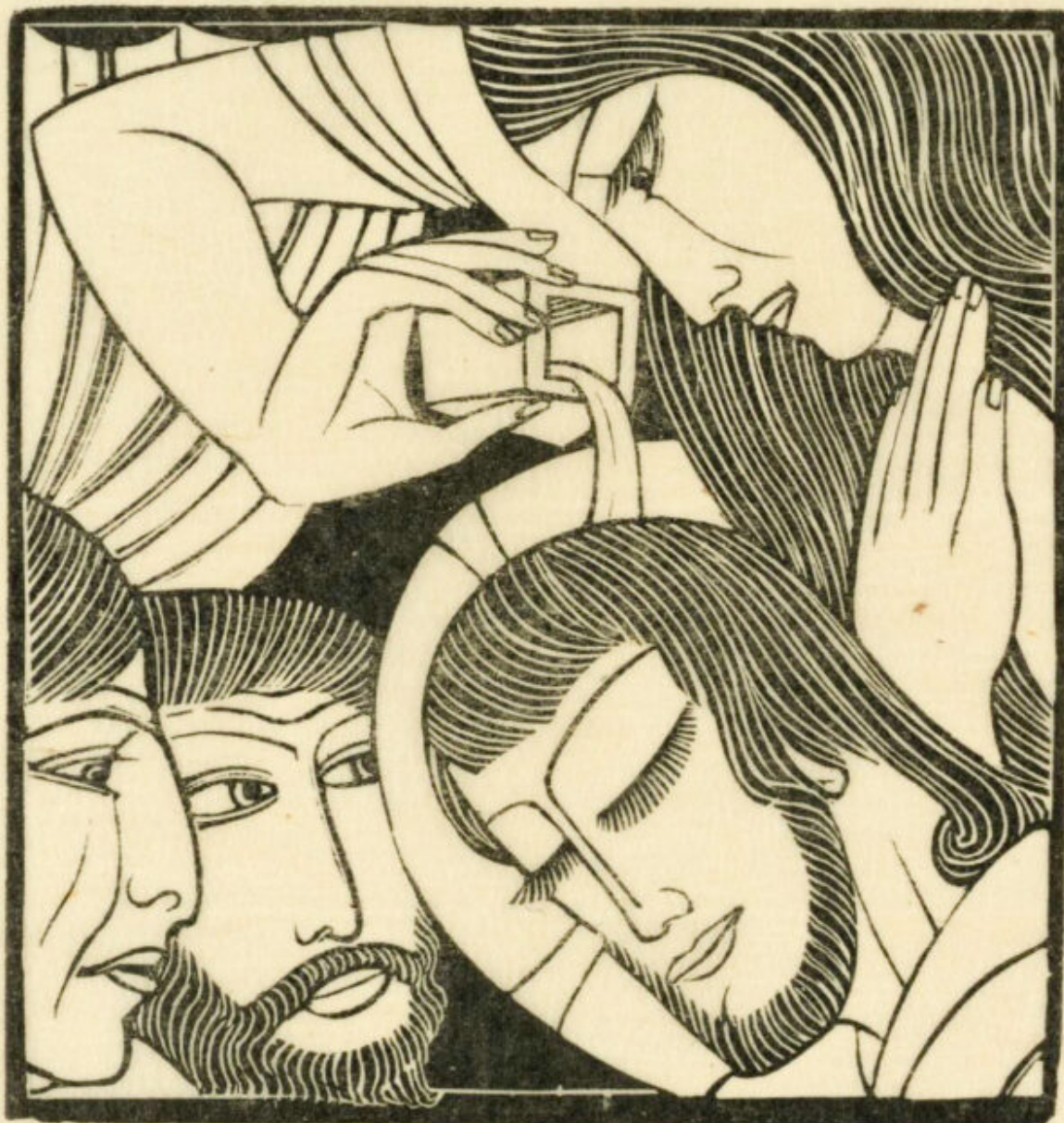
„Vidíš tuto ženu?“ — Lukáš 7:36-50

Děje se to na večeři v domě náboženského vůdce Šimona, který pozval Ježíše jako čestného hosta. Situace však začne být napjatá, když nezvaná žena asertivně, ne-li agresivně, otevře dveře Šimonova domu a přeruší podávání jídla.

Všichni přítomní ji znají pro její, řekněme, „životní styl“. Ať už je to jakkoli konkrétně, můžeme se domnívat, že je skutečně dosti hříšná; nepřišla však jíst večeři. Má na mysli něco jiného.

Překvapivě má předchozí vztah s Ježíšem, o kterém nikdo z přítomných u stolu neví a ani nemusí vědět. V tuto chvíli už začínají být rozhovory u jídla intenzivní, protože ona svůj vztah s váženým hostem dotváří. Navíc, jak se dnes říká, činí tak „před Bohem a přede všemi“.

Aniž by řekla jediné slovo, ovládá místnost svým chováním. Zaujme pozici za Ježíšem, když jí, otevře drahou nádobu z voňavého alabastru a pak všem otevře své srdce.

Eric Gill (Brit, 1882-1940), „Máří Magdaléna“, 1926. Dřevoryt na papíře, 6,3 × 6,3 cm. Tate Gallery, Londýn.

Její emoce vypovídají o její lásce k Ježíši. Ve výlevu takového citu padají její slzy na jeho nohy. Krátce je zachytí a snaží se je nešikovně osušit svými dlouhými vlasy, ale znovu podlehne; nyní místo aby se přikryla, začne líbat jeho nohy a polévat je svým parfémem.

Šimon, hostitel, je mužem své doby a možná i té naší. Místo aby ocenil její citovou katarzi, připraví jí duševní zkoušku. „Pokud je Ježíš opravdu takový prorok,“ mumlá si pro sebe, „věděl by všechno o téhle ženě, která se ho takhle dotýká, a o jejím hříšném životě.“ Šimon si uvědomuje, že Ježíš je opravdu takový prorok.

Ježíš však tuto ženu i její historii zná a obojí přijímá. Jeho další slova musela hostitele i jeho hosty

zaujmout, ne-li šokovat. „Šimone,“ říká Ježíš přímo jemu, „musím ti něco říct.“ „Co se děje?“ ptá se.

Místo komplimentů hostiteli Ježíš vypráví podobenství o lásce a odpuštění, tedy o něčem, čemu tato žena již velmi dobře rozumí. Poté, co se na Šimona oboří kvůli jeho nevychovanosti, jí Ježíš oznámí odpuštění, zřejmě spíše pro dobro ostatních než pro její. Ona ví, proč přišla.

„Potom,“ říká Písmo, „se Ježíš obrací k ženě a říká Šimonovi: ‚Vidíš tuto ženu?‘“.

To rychlé otočení Ježíšovy hlavy si zaslouží zkoumání. Nejprve se podívá na ženu a přitáhne k ní všechny oči. Pak se podívá na Šimona a ptá se ho, zda ji vidí, zda si jí všímá, zda jí věnuje pozornost. Samozřejmě, že ne a celý večer si jí nevšímal. Příliš se díval na Ježíše.

Dovedeme si představit, že by dnes kazatel řekl: „Bratři a sestry, věnovali jsme příliš mnoho pozornosti Ježíši a málo této ženě, která Ho se slzami v očích uctívala jako příklad učenictví? Ano, to je pravda.“

Ale právě to Ježíš udělal. Snížil důraz na sebe a zdůraznil ji, když vyzýval své následovníky, aby rozpoznali a oslavili způsob, jakým tato žena věděla, jak ho následovat.

Ona věděla to, co tam kromě čestného hosta nevěděl nikdo. On ji znal.

Musíme si všimnout závěru. Díval se přímo na tuto ženu a řekl jí to: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji.“

Konec příběhu?

No, ne. Ježíšova závěrečná chvála její víry je docela pěkným rozloučením. Nedělá si na ni žádné nároky. Proč neřekne: „Tvá víra v Boha ...“ nebo „Tvá víra ve mne tě zachránila“?

Stejně jako u jiných, kterým se dostalo stejného požehnání, Ježíš uznává její podíl na jejich vztahu. Byl tu pro ni už dříve, než se na něj „upnula“ celou svou bytostí. To byla její část.

A on jí byl ve své části věrný, když se nechal „přitisknout“ k velmi asertivní ženě.

Přivítal ji a přijal.

Ježíš a „intersekcionalita“ - Jan 4:7-42

Další žena, kterou je třeba „vidět“, se týká intersekcionality, což je sociální koncept, kdy se u člověka „protínají“ dvě nebo více obtížných životních podmínek současně.

Příkladem může být žena z rasové a náboženské menšiny, která žije s manželskými nebo sexuálními stigmaty v kultuře silné genderové nerovnováhy, kde je citově vzdálená svému okolí.

„Žena u studny,“ He Qi

Ježíš navštívil jednu takovou ženu, kterou pravděpodobně známe jako „ženu u studny“. Jejich rozhovor nás může poučit o evangelizaci.

Zamysleme se nad těmito živými „křižovatkami“ v jejím každodenním životě. Ona prožívá se setkává s: (a) dlouhodobým rasismem, (b) nesmiřitelnými náboženskými rozdíly, (c) silnou nerovnováhou mezi pohlavími, (d) manželsko-sexuálními stigmaty, (e) citovým odstupem a (f) tíhou toho všeho dohromady.

Co se mohou kazatelé, diakoni, evangelisté a laici naučit od Ježíše o tom, jak lépe pečovat o lidi žijící v „průsečíku“ jejich životů?

Ježíš reaguje na tíhu těchto překážek tím, že iniciuje rozhovor o společné potřebě, kterou mají. On, stejně jako ona, měl žízeň. I to však bylo riskantní a vyvolává to její sarkasmus: „Ztratil jsi svůj kbelík?“, by mu možná řekla dnes.

Pak si Ježíše stereotypně představila jako typického židovského muže, který s ní mluví jako se Samaritánkou, stereotypní prakticky pro každého. Dokážeme se smířit se stereotypizací těch, které

navštěvujeme, abychom „evangelizovali“, nebo se tak moc snažíme takoví nebýt, že dokazujeme, že přesně takoví jsme?

Jeho učedníci oněměli, když Ježíš stál se ženou na všech těchto křižovatkách jejího života. Jak reagujeme, když jsou kolemjdoucí ohromeni tím, že vstupujeme do takových křižovatek lidských životů?

Navíc naznačuje, že Ježíš je grandiózní, protože jedná jako starověký Jákob, který postavil studnu. Místo aby se začal bránit a opravoval její stereotyp, ukazuje, že je mimo něj, daleko za ním. Můžeme fungovat užitečně, když jsou nám předhazovány všechny běžné stereotypy o tom, že jsme „Ježíšovi následovníci“?

Doufejme, že se dnešní církev poučí, že mezilidský odpor nemůžeme prolomit pomocí dobře nacvičených dialogů nebo pamfletů, které poskytují emocionální ochranu před odmítnutím nebo selháním.

Ježíšova ochota pomalu přejít od žádosti o pití vody k dotazu na manžela vedla k tomu, že zapomněla na vlastní vědro s vodou, když nadšeně běžela vyprávět svému rodnému městu o „muži, který mi řekl všechno, co jsem kdy udělala“, a pomohla tak své komunitě zažít Ježíše.

„Evangelizačním nástrojem zde bylo napití se vody se ženou v krizi jejích mnoha křižovatek“.

Evangelizačním nástrojem zde byl nápoj vody se ženou v krizi jejích mnoha křižovatek.

Jak si jako kazatelé, diakoni, evangelisté a další lidé, kteří představují Krista lidem v mnoha křižovatkách jejich životů, vedeme my sami s našimi vlastními křižovatkami?

Intersekcionalita je jedním z těch společenskovedních termínů, které nám mohou pomoci lépe porozumět druhým lidem a navázat s nimi vztah. Může nám také pomoci lépe porozumět sobě samým jako Ježíšovým zástupcům.

“On s mrzkým psem” od Ally Barrettové.

Žena pomáhá Ježíšovi změnit se - Matouš 15:21-28

Třetí z těch několika žen, které máme v evangeliích k dispozici, abychom „viděli“, je stejně bezejmenná jako první dvě. Její příběh je o ženě, která ví, co chce, a jde si pro to.

Všichni věrní Ježíšovi následovníci se někdy při svém evangelizačním úsilí cítili jako na trní. Ať už šlo o ostře vyhraněnou otázku týkající se teologie nebo nově objevený politický důsledek pro učednictví, museli jsme se zastavit – někdy i na mrtvém bodě – a počkat na další informace, než jsme jim odpověděli. Mlčení může být i pro nás cestou, kterou Bůh o takových věcech promlouvá.

V jistém smyslu se Ježíš „setkal se svým protějškem“ v této ženě, která nechtěla přijmout „ne“ jako odpověď. Její prosba o milost pro její těžce nemocnou dceru ho nechala mlčet. Jeho učedníci využili příležitosti a křikem ho od ní odtrhli: „Pošlete ji pryč!“ Vadil jim její agresivní a vytrvalý „hluk“.

Na okamžik se zdálo, že by to mohl udělat, zvláště když přerušil mlčení a potvrdil, že jeho služba je určena pouze „ztraceným ovcím izraelského lidu“.

Když mu padla k nohám a řekla prostě: „Pomoz mi, Pane,“ Ježíš přesto neustoupil a místo toho odpověděl podobenstvím o odmítnutí a přirovnal lid Izraele k Božím dětem a ji k jednomu z jejich „psů“.

Opět však trvá na svém, dokonce se zdá, že přijímá zakuklené a diskriminační kategorie, kterým se Ježíš učil od dětství. Jak by nyní mohl ustoupit před touto nežidovskou ženou, která mu už „neležela před očima“, ale ležela mu u nohou a prosila: „Pomoz mi, Pane“ jménem své umírající dcery?

„Ježíš zůstává svázán s předsudky své země.“

Ježíš zůstává svázán s předsudky své země. Tato žena však opět reaguje zevnitř těchto falešných kategorií, zřejmě přijímá své nižší místo ve společnosti, ale nyní tvrdí, že i „psi“ se živí ze zbytků Božích dětí.

Nyní je Ježíš takovou vírou dojat, vlastně pohnut. Nakonec jedná v její prospěch a uzdravuje její dceru, čímž porušuje staletou tradici a rozšiřuje svou službu na celý svět. Jinými slovy, Ježíš se změnil.

Rádi si Ježíše představujeme jako nezkrotného, nevzrušeného, vždy sebevědomého, nikdy neporaženého v debatě a pravděpodobně bez chyb, protože byl bez hříchu.

Jak se však může někdo změnit, aniž by ho k tomu někdo vyzýval – učitelé, trenéři, rodiče, přátelé a další lidé, kteří nás k tomu povzbuzují, ba dokonce pronásledují?

Vyprávění o Ježíšově narození nám říká o jeho potřebě „růst a sílit“ a o tom, že „rostl na těle i v moudrosti“. To se projevilo v chrámu, když ve dvanácti letech udivoval své starší a učitele rostoucí moudrostí a nezávislostí, která dráždila jeho rodiče, když se jim „ztratil“.

Když vidíme Ježíše jako dítě, které se od Josefa učí zatloukat hřebíky, myslíme si, že se nikdy neuhodil do palce nebo že měl ve škole vždycky jedničky s hvězdičkou a nikdy se nespletl ani v jotách a desítkách hebrejského jazyka?

Ježíš se tedy poučil od agresivní ženy, která ho pronásledovala, dokud se nezastavil, nezůstal stát a nenaslouchal Božímu hlasu, který k němu jejím prostřednictvím promlouval.

Byl to monumentální zlom v dějinách, který Ježíš zpočátku odmítal.

Vypůjčím si frázi, která se stala mottem moderních žen: „Přesto vytrvala.“

Pomůže jí církev stejně jako Ježíš zvítězit?

Russell G. Waldrop

[Baptist News Global](#)

Russell G. Waldrop

Russell G. Waldrop

Russell Waldrop je kaplan a pastorační poradce v důchodu a je viceprezidentem pobočky NAACP ve Waynesboro ve Virginii.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)